

od čištění skoro prodřené, takže skrz ně prosvítala dřevěná podlaha. Dokonce i dřevo bylo v těch místech od drhnutí vybělené. Na kuchyňském stole ležel čistý ubrus z voskovaného plátna s mušličkovým vzorem.

„Posad'te se,“ nabídla mu paní domu. „Jakou máte rád kávu?“

„No, paní Doughertyová, obvykle si dávám černou a tři cukry.“ Zajíkl se a pokračoval. „Máma říká, že jsem na sladké, po tátovi. Umřel při vlakové nehodě, když mi bylo sedm.“

„Ale, to je mi moc líto,“ odpověděla stará paní. Přinesla ke stolu čistý hrnek a naplnila ho po okraj kávou.

„Skoro se na něho nepamatuju.“

„Tady máte cukr,“ řekla a přisunula k němu cukřenku. Posadila se naproti němu a vzala do ruky nakousnutý toast, který jedla předtím, než zazvonil. Vtom si vzpomněla na svého hosta a zeptala se: „Nedáte si toast?“

„Ne, díky.“

„Určitě?“

„No...“

„Jeden vám připravím.“ Vstala a přešla ke kredenci. Kousek od dřezu ležel chleba ve voskovaném papíru. Vytáhla jeden plátek a strčila ho do opékače. „Nebo byste si dal rovnou dva?“

S úsměvem pokrčil rameny a odpověděl: „Myslím, že dva bych asi spořádal.“

„Za zdravý apetýt se nikdo nemusí stydět,“ pronesla a vložila do opékače další plátek chleba. „Tak,“ pokračovala, když se vrátila ke stolu, „chtěl jste mi povědět, proč jste přijel do města.“

„Abych prodal zboží, madam.“

„Jaké zboží?“

„My máme truhlářskou dílnu, víte, takovou malou.“

„Kdo ,my‘?“

„Já a můj bratr.“

„A kdepak?“

„Na severu, v Carey. Víte, kde to je?“

„Myslím, že ne.“

„Takový malý městečko. Řekl bych, že nejbližší *velký* město je Huddleston.“

„Aha, jistě, Huddleston,“ přisvědčila paní Doughertyová.

„Jsou tam i sjezdovky, jestli lyžujete.“

Paní Doughertyová se zasmála. „Ale kdepak, já nelyžuju,“ řekla a napila se kávy. Pak odložila hrnek a vyskočila, protože cvaknul toastovač. Přinesla ke stolu dva plátky chleba a přisunula k němu misku s máslem a sklenici pomerančové zavařeniny. Znovu se posadila. Když si mazal toast, zeptala se: „A co v té vaší dílně vyrábíte, pane Broome?“

„Všechno možné ze dřeva.“

„Nábytek?“

„To ani ne. Děláme lavice, menší stolky do obývacího a tak, ale nic rozměrného. Většinou vyrábíme mísy na salát, prkýnka do kuchyně, dřevěný náčiní, prostě drobnosti. Můj brácha taky vyřezává.“

„To je hrozně milé,“ poznamenala paní Doughertyová. „A vy to pak vozíte do města prodat, je to tak?“

„Tam u nás prodáváme taky,“ řekl, „ale není to úplně na uživení, víte. V létě to není tak zlý, poněvadž hodně lidí jezdí na venkov shánět starožitnosti a tak a některý se taky zastavují u nás v obchodě, víte. Ale v zimě k nám jezdí hlavně lyžaři a ti k nám přijdou, jenom když prší a oni nemůžou na svah. Takže se snažím tak třikrát, čtyřikrát do roka dostat do města, hlavně během zimy.“ Odmlčel se. „Teď poprvé jsem tady v únoru.“

„Opravdu?“

„Je to tak, madam,“ odušil.

„A jak se vám tu líbí?“

„No, hlavně je tu strašná zima,“ řekl se smíchem. Už se uvolnil. Kousl do toastu, zvedl hrnek s kávou a dodal: „A kolik tak asi může být hodin?“

„Je chvílku po osmé,“ odpověděla.

„Tak to jsem asi zaspal,“ prohodil a rozesmál se.